

ΤΡΙΤΗ ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ὁ κ. Θ. Δηλιγιάννης εξακολουθεῖ νομιζὼν ὅτι εἶναι ἀρχηγὸς κόμματος. Δυνάμεθα δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι λίαν ἐπιτυχῶς ὑποκρίνεται τὸ πρόσωπον τοῦ καταφαντασίαν ἀρχηγοῦ. Φαντάζεται ὅτι ἔχει δημοσιογραφικὸν ὄργανον, τὴν *Πρωίαν*, ἐν ἣ πᾶσαν πρωίαν ἀναγγέλλει εἰς τὸ κοινὸν τίνα γνώμην ἔσχον οἱ φίλοι του ἐν τῇ τελευταίᾳ συζητήσει τῆς βουλῆς. Ἀποκαλεῖ δὲ τοὺς ἐν τῇ βουλῇ φίλους του διὰ τῆς φράσεως οἱ ἡμέτεροι φίλοι.

Φαντάζεται ὅτι τὸ ἐν τῇ βουλῇ κόμμα του εἶναι πολυάριθμον καὶ φροντίζει καθ' ἐκάστην νὰ διαδίδῃ ὅτι εἰς τοὺς 9 προσετέθησαν καὶ ἄλλοι ἑννέα ἐκ τῶν τελευταίων δυσηρεστημένων, ἐνῶ εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ ἴδιος κατηγορεῖ τοὺς Θεσσαλοὺς, διότι οὐδὲ εἰς εὐρέθην νὰ καταταχθῇ μετὰ τῶν φίλων τοῦ ἐλευθερωτοῦ αὐτῶν (διότι, ὡς γνωστὸν, φαντάζεται, ὅτι αὐτὸς ἠύξησε τὴν Ἑλλάδα).

Φαντάζεται ὅτι ἔχει φίλους καὶ ἐκ τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων, καὶ ὡς τοιοῦτον ὑποστηρίζει θερμῶς τὸν κ. Πετρίδην, παριστῶν αὐτὸν ὡς ἐξοχὸν πρόσωπον.

Φαντάζεται ὅτι περὶ τοῦ κόμματός του ὁμιλεῖ ὅλη ἡ πρωτεύουσα, διὰ τοῦτο φροντίζει διὰ τοῦ ἀνταποκριτοῦ τοῦ *Νεολόγου* νὰ διαδίδῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν ὅτι τὸ κόμμα του ἐν Ἑλλάδι ὀνομάζεται *πέμπτου κόμμα*. (Ἡκούσατέ ποτε τοῦτο;)

Φαντάζεται ὅτι τόσον ἐπλήθυναν πλέον οἱ φίλοι του, ὥστε τελευταῖον διήρπασεν αὐτοὺς εἰς παρόντας ἐν Ἀθήναις καὶ ἀπόντας· ὑπὲρ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐψη-

φοφόρησιν, οἱ πλείστοι τῶν παρόντων ἐν Ἀθήναις ἡμετέρων φίλων.

Ἡμεῖς νομιζόμεν ὅτι πάντα τὰ διαδιδόμενα ταῦτα περὶ τοῦ κόμματός του, τοῦ ἀρχηγοῦ του προσβάλλουσι καίριως τὴν ὑπόληψιν τῶν λοιπῶν πολιτικῶν ἀρχηγῶν, διότι, τοιοῦτοτρόπως δύναται καὶ ὁ ἐλάχιστος τῶν βουλευτῶν νὰ πάθῃ ἀπὸ τῆς αὐτῆς νόσου, τότε φαντασθῇτε ποία σύγχυσις θὰ ἐπέλθῃ ἐν τῇ ἐνεργείᾳ τῶν συνταγματικῶν ἐξουσιῶν τοῦ Κράτους.

Διὰ ταῦτα παραδεχόμενοι πληρέστατα τὴν γνώμην τῆς *Πρωίας* περατοῦσης τὸ ἄρθρον τῆς ὡς ἐξῆς περίπου:

«Διότι οἱ πλείστοι τῶν ἐν Ἀθήναις παρόντων ἡμετέρων φίλων φρονοῦσιν ὅτι ἡ τιμὴ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν εἶνε πολὺ τιμὸν κτῆμα τοῦ κράτους, οὐδὲ πρέπει ἡ βουλὴ παίζουσα ἢ ἀδιαφοροῦσα νὰ ἀνέχηται τὸν δυσφημισμὸν τῶν ἀνδρῶν τούτων πρὸς μείωσιν τῆς ἐπ' αὐτοὺς ἐμπιστοσύνης τοῦ κοινοῦ» ζητοῦμεν τὴν σύστασιν τρίτης ἐξεταστικῆς τῶν πραγμάτων ἐπιτροπῆς, ἥτις νὰ βεβαιώσῃ ἐπισήμως πόσους ἡμετέρους φίλους ἔχει ὁ κ. Θ. Δηλιγιάννης, καὶ ἂν διακιοῦνται οὗτοι εἰς πλείστους παρόντας καὶ εἰς πλείστους ἀπόντας, διότι τὸ ζήτημα τοῦτο κατήντησε λίαν σκανδαλώδες, θεωρεῖται δὲ ὡς προσβλητικώτατον καὶ δι' αὐτὸν τὸν κ. Θ. Δηλιγιάννην. Διὰ τοῦτο καθὼς ὁ κ. Α. Κουμουδούρος, ὁσάκις διασύρηται ἡ ὑπόληψις του ἀναβαίνει εἰς τὸ βῆμα καὶ ζητεῖ ἐπιτροπὴν ἐξεταστικὴν, οὕτω καὶ ὁ Θ. Δηλιγιάννης πρέπει νὰ πράξῃ ἵνα μὴ εἰκῇ διασύρηται ἡ ὑπόληψις αὐτοῦ καὶ τῶν ἡμετέρων φίλων.

Ignotus

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛΑ' ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

("Ιβ. ἀριθ. 281).

Ἡγέρθην κατασκοτωμένος καὶ ἔντρομος. Ἵπνον δὲν ἔπερνα. Ἡ τουρκοπούλα μου ἦτο πανταχοῦ παροῦσα.

Τὴν ἐβλεπον εἰς τὴν ἀντανάκλασιν τοῦ μικροῦ μου καθρέπτου, τὴν ἐβλεπον εἰς τὸ φῶς τῆς λαμπίτσας μου, τὸ δὲ ζαρωμένο ἐφάπλωμά μου, ὅπερ ἀμελῶς εἶχον ἐγείρει τοῦ πατώματος καὶ καταρρίψει ἐπὶ τῆς κλίνης μου, μού ἐφαίνετο ὅτι ἐνεῖχεν ὑπ' αὐτὸ τὴν τουρκοπούλάν μου.

Δὲν ἤξεύρω τί θὰ ὑφίστατο γάτα, ἂν εἶχον τοιαύτην.

Πᾶν ἔμψυχον ὃν ἐν τῷ δωματίῳ μου δὲν ἤμποροῦσε παρὰ νὰ ἦτο τουρκοπούλα.

Μὲ εἶχε καταλάβει ἐν ἄλλῳ εἶδος μανίας.

Τσακώνω τὴν μαξιλάραν μου, τὴν στήνω ὀρθίαν, βγάζω τοὺς κοκκίνους μπερντέδες τοῦ παραθύρου μου καὶ τοὺς δένω περὶ τὸ μέσον αὐτῆς. — Αὐτὰ ἦσαν τὰ σαλβάρια

τῆς, — τῆς ρίπτω ἀπ' ἐπάνω τὸ σενδόνι μου ὡς φερετζέ, καθίζω τὰς παντόφλας μου, πέρνω τὸ καλαμάρι καὶ βουτῶ τὰ δάκτυλά μου εἰς τὸ μελάνι, τῆς κάμω δύο φρύδια καὶ μιὰ μύτη εἰς τὸ ἄνω ἄκρον αὐτῆς. Δὲν μὲ ἤρκεσαν ταῦτα. Πέρνω καὶ μιὰ καρέκλα καὶ τὴν τοποθετῶ πρὸ ταύτης καὶ ἔπειτα ὀπισθοχωρῶν, ὅπως ἀπαθανάτω τὸ καλλιτέχνημά μου, φθάνω πλησίον τοῦ τοίχου καὶ συγκρούομαι ὀπισθεν μετ' αὐτοῦ. Φαίνεται νὰ ἤμην πολὺ ἐλαστικὸς, διότι ἐκ τῆς συγκρούσεως ποιήσας γκέλ εὐρέθην μὲ τὰ μοῦτρα μακρὺς πλατὺς ἐπὶ τοῦ πατώματος ὡς βάρβαρ ἐπὶ χλόης.

Ἐν τοιαύτῃ θέσει ἠρξάμην δευτέρου μονολόγου πρὸς τὴν τουρκοπούλάν μαξιλάραν μου.

Ὁ πρὸς τὴν ζωγραφισμένην μαξιλάραν μου παρακλητικὸς λόγος μου εἶχεν ὡς ἐξῆς.

— Φιλτάτη μου δεσποσύνη, ἂφ' ἧς στιγμῆς σὰς εἶδον, ὁ ὕπνος ἀπέδρα τῶν βλεφάρων μου καὶ σχεδὸν ἀπεκτηνῶθην. Σὰς λατρεύω, ἡ δὲ λατρεία μου αὕτη ἐξικνεῖται μέχρι τρίτου οὐρανοῦ. Βεβαιωθῆτε, δεσποσύνη, ὅτι εἰσθε πρώτη ὑμεῖς καὶ ὑστάτη, ἥτις εἰσέτρευσεν ὀλόκληρος εἰς τὰ μυχαίτατα τῆς καρδίας μου βᾶθην. Εἶνε τὸ πρὸς σὲ αἰσθημά μου ἄγνόν, ὡς τὰ ρόδα. Οἱ ὀφθαλμοί σας μὲ κατακρατοῦσιν αἰχμαλώτον, ἂφ' ἧς στιγμῆς μὲ ἐνητένισαν.

Εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μου, διατί νὰ σ' ἀπαντήσω. Δι' ἐμὲ ἐνῶ δὲν ἦσο, διατί νὰ σὲ ἰδῶ;

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Καλλίστου νέου τὴν εἰς Ἀθήνας λίαν προσεχῆ καθόδον σπεύδωμεν νὰ προαναγγείλωμεν, τοῦ κ. Γαζῆ μηχανικοῦ, ὅστις τῇ προσκλήσει τῆς Κυβερνήσεως κατέρχεται εἰς Ἑλλάδα. Θὰ συνταξειδεύσῃ δὲ μετὰ τοῦ ἐξ Ἰταλίας ἀνταποκριτοῦ μας κ. Ἀγησιλάου Γιαννοπούλου, τὸν ὁποῖον ἀνυπομόνως οἱ φίλοι του περιμένομεν νὰ περιπτεχθῶμεν. Ἡμεῖς τοιῦλάχιστον ὑπὸ ἀληθινῶν ἐνθουσιασμοῦ καταλαμβανόμεθα ὅταν βλέπωμεν τὴν φάλαγγα τῆς γενναίας ἀθηναϊκῆς νεολαίας αὐξάνουσαν καὶ κατὰ ἓνα ἢ κατὰ δύο ἀκόμη φαλαγγίτας.

Εἴμεθα καταχαρούμενοι. Τὴν πρώτην Ἀπριλίου εἴχομεν ῥίψει εἰς τὴν ἰδιωτικὴν ἀλληλογραφίαν μας ἀγχιστρα διὰ νὰ ἀλιεῦσωμεν ἀπριλιάτικα ψάρια. Τὰ ἀγχιστρά μας τὰ ἐρρίψαμεν εἰς παραθαλάσσια βεθαίως μέρη, εἰς Λονδίνον, εἰς Τεργέστην, εἰς Νεάπολιν· ὅλα ἐπίασαν μπαρμπούνια, ρουφούς, συναγρίδας. Τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν ἡσθάνθημεν ἀληθινὴν μακαριότητα, ὅταν ἐλαμβάνομεν διὰ τοῦ ταχυδρομείου τὰ ψαράκια μας. Ὁ ἐκ Νεαπόλεως ἀνταποκριτὴς μας, χαρακτήρ γενναῖος, ἀληθὴς ἐπιπότης, ἄκρον ἄωτον τοῦ ἰδανικοῦ Ἑλλήνος, μᾶς ἔγραψε: «τὸν ἐνόμιζα περισσότερον δὲντλεμαν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους σὲ καλὸ νὰ τοῦ βγῇ!» Τί συνέβη; Τὴν πρώτην Ἀπριλίου ὁ ζωηρὸς συνεργάτης μας Ἀριστείδης Ρούκης ἐγένετο ἄφαντος, ἀπαγαγὼν πλουσιωτάτην ὁμογενίδα! Ὁ ἄλλος ὁ ἐκ Λονδίνου ἀνταποκριτὴς μας, ὁ σοβαρὸς καὶ φιλόσοφος Timeson: Οὐδὲ νύξιν εἶχον τῆς εἰδήσεως αὐτῆς, ἔγραφεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ του. Ποίας εἰδήσεως; Ὅτι ὁ βουλευτὴς Πύργου κ. Αὐγερινὸς, τὸ ἀδιόρθωτον γεροντοπαλλήκαρον, ὁ ἰσόβιος ἐπαναστάτης τοῦ γάμου καὶ ἀκα-

τάσχετος θιασώτης τῶν γάμων, ἐνυμφεύετο πλουσιωτάτην χήραν—τὴν 1ην Ἀπριλίου πάντοτε. Κωμικώτερος ὢλων ἦν ὁ ἐκ Τεργέστης ἀνταποκριτὴς μας. Μὲ τὰς τουφεωτέρας λέξεις, μετὰ δακρύων, μετὰ συγκινήσεων μᾶς ἔγραψε: «Νὰ τὴν δεχθῆς, φίλε μου· ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ! Μὴν ἀφήσῃς τὸ Μὴ Χάρεσαι νὰ χαθῇ!» Εἰς αὐτὸν εἴχομεν γράψῃ τὴν 1ην Ἀπριλίου—ὅτι μᾶς προσεφέρθη ἡ θέσις τοῦ πολιτικοῦ πράκτορος ἐν Σόφια καὶ ἐζητοῦμεν συμβουλὴν ἀπὸ τὸν Τριεστίνον φίλτατόν μας ἂν ἔπρεπε νὰ τὴν δεχθῶμεν. Περιμένομεν καὶ τέταρτο ψάρι ἀπὸ τὸ Μαυροβούνι! ἐκεῖ ἐστείλαμεν τὴν εἰδήσιν ὅτι ὁ Ἀναστάσιος Βυζάντιος ἀπεκατεστάθη, ὅχι, ἐννοεῖται, ὡς πράκτωρ.

Μέχρι τοῦδε οἱ ταχυδρομικοὶ ὑπάλληλοι καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐφημερίδας ἦσαν διλεττάντηδες καταχρήσεων· ὑπεξήρουν τὰ φύλλα τῶν συνδρομητῶν διὰ νὰ τ' ἀναγινώσκωσιν αὐτοὶ ἢ καὶ νὰ ὑποχρεώσωσι φίλους των. Ἀλλὰ οἱ λέξεσιν ἐγένετο ἡ κατάχρησις λιανικῶς· τῶρα ὅμως ἤρχισε τὸ ἐμπόριον νὰ λειτουργῇ καὶ χονδρικῶς. Κέντρον τοῦ χονδρικοῦ ἐμπορίου ἀπεδείχθη τὸ ταχυδρομεῖον Πατρῶν. Τὴν παρελθούσαν δεκαπενθημερίαν ἔγιναν τὰ μεταγλείτερα κόλπα. 150 φύλλα Αἰῶνος ὑπεξηρέθησαν καὶ ἐπωλοῦντο εἰς τὰς ὁδοὺς, 30 φύλλα Ῥαμπαρα, 50 φύλλα Νέων Ἰδεῶν, δεκάξη φύλλα Μὴ Χάρεσαι! Εἶναι ἀληθὲς ὅτι κατασχέθησαν ὅλα αὐτὰ ὑπὸ τοῦ καλοῦ ἀστυνόμου κ. Γ. Βλαχοπαπαδοπούλου εἰς χεῖρας λούστρου, ὅστις τὰ ἐπώλει μάλιστα χάριν ταχυτέρας καταναλώσεως πρὸς 5 λεπ., καὶ ὁ ὁποῖος εἶναι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Πρακτορείου τῆς ἐλλ. ἀτμοπλοίας διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν ταχυδρομικῶν σάκκων ἀπὸ τοῦ ἀτμοπλοίου· ἀλλ' εἶναι δυνατόν ὁ λούστρος νὰ ἤνοιξε τοὺς σάκκους; Βεβαίως ὑπαλληλος θὰ ἠνείχετο εἰς τὴν κατάχρησιν. Τὸ

Ἄκουσον, Σουλτάνα μου, Ναζλοῦ, Ἑλμῖνα, Σοφία, Χαλιφὲ, πῶς σὲ λέν! ὦ τὸ χρυσόν σου ὄνομα χάρισόν με καὶ πάρε μου τὴν ζωὴν. Δὲν ὁμιλεῖς; Δὲν μοῦ ἀπαντᾷς; Σκληρά. Μὴ εἶσαι ἡ Θέτις, μὴ ἐγὼ εἶμαι ὁ εὐτυχὴς Πηλεὺς; Ἀλλ' ἂν ἦσαι ἡ Θέτις, τίς θεὸς θὰ εὕρεθῇ νὰ σὲ χάριση εἰς ἐμέ; Οὐδεὶς. Τὰ κάλλη σου σαγηνεύουν θεοὺς τε καὶ ἀνθρώπους. Ἄ ἐννοῶ, μάλιστα, ἐννοῶ τὸ αἴτιον τῆς σιγῆς σου. Ντρέπεσαι. Δὲν εἶνε αὐτό; Αἶ τότε θὰ εἶπῃ, ὅτι δὲν γνωρίζεις τὴν ἐλληνικὴν. Ἄν ἦνε αὐτό, ἐννοία σου ψυχὴ μου, καὶ ἐγὼ διὰ τὸ χατῆρί σου θὰ μάθω τὰ τουρκικά.

Ἐμουρμούριζα ἔτι ἀσυνάρτητα ῥήματα, ὅτε μοῦ ἐφάνη ὅτι ἡ ἐρωμένη μου μαξιλάρα ἐκλινε τὴν κεφαλὴν ἐλαφρῶς.

Ἠγέρθη καὶ εἶπον πρὸς αὐτήν.

Εἰς τὸν κρότον τῶν βηματῶν μου ἡ μαξιλάρα κατέπεσεν ἐκ τοῦ τοίχου, ἐγὼ δὲ ἐνθους ἀναρπάξω αὐτήν, ἀνοίγω τὴν θύραν καὶ φέρων αὐτὴν ἐπ' ὤμου τρέχω στοὺς δρόμους, ὑπαλαμβάνων, ὅτι εἶχα κλέψει τὴν τουρκοπούλα μου.

Οἱ νυκτοφύλακες ρίπτονται κατόπιν ἐμοῦ συρίζοντες ὅπως εἰδοποιήσωσι τοὺς συνεταίρους των.

Τέλος συλλαμβάνομαι, ἀσθμαίνων.

— Τί εἶνε αὐτό, μὲ ἐρωτῶσιν; Τὴν μαξιλάρα, ποῦ τὴν ἐκλεψες;

— Δὲν ἀρνοῦμαι, κύριοι, ἀπαντῶ, ὅτι τὴν ἐκλεψα,

ἀλλὰ σὺς βεβαιῶ, ὅτι μόνη τῆς ἦλθε εἰς τὸ σπῆτί μου καὶ μοῦ ἐπρότεινε νὰ τὴν κλέψω. Αὐτὴ μοῦ ἐφώναζε γῆτ ἀπὸ τὸ παράθυρο, αὐτὴ ἐπεσε ἐνώπιόν μου μπρούμητα, καθικετεύουσά με νὰ τὴν σώσω. Αὐτὴ μοῦ ἐξεφράσθη τὸν ἔρωτά της πρώτη, αὐτὴ μὲ ἐπέτρψε νὰ τὴν πάρω στὸν ὦμο καὶ νὰ φύγωμε...

— Κρῖμα στὸν ἀνθρωπο, διέκοψεν εἰς τῶν νυκτοφυλάκων, ἐμουρλάθη. Νὰ τὸν πᾶμε μέσα καὶ νὰ τὸν παρουσιάσωμε τὸ πρῶτ' ἐν Πασσᾷ νὰ γελᾷσῃ.

Μ' ὅλας τὰς διαμαρτυρήσεις μου, ὅτι ἤμην γραμματεὺς τοῦ Πασᾶ, οἱ ἀχρεῖοι νυκτοφύλακες μὲ τὸ σῶβρακο καὶ μὲ τὴν πουκαμίσσα, ὡς μὲ συνέλαβον, μ' ὠδήγησαν εἰς τὸ κονάκι, εἰς οὗ τὴν φυλακὴν μὲ ἐνέκλεισαν.

Τὴν πρωΐαν ἤχθην πρὸ τοῦ Πασᾶ, ὅστις ἐξεκαρδίσθη γελῶν:

— Μπρὲ τί ἐπαθες, μὲ ρωτᾷ, παλάθωσες;

— Δὲν παλάθωσα, Πασσᾶ μου, ἐφέντημ, ἀλλὰ εὐβγήκα ὅξω νὰ πάρω λίγο ἀέρα, διότι ἤμην λίγο στὸ κέφι καὶ μ' ἐπίασαν αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖοι νυκτοφύλακες, τὸ κόλι.

— Ἀμ τὴ μαξιλάρα σου τί τὴν ἤθελες μαζί;

— Ἐγὼ τὴν πῆρα; Ψεύδεται. Αὐτὴ μὲ ἠκολούθησε καὶ δύναμαι νὰ τῆς τὸ ἀποδείξω. Ἄς τὴν φέρουν μπροστά μου.

Ὁ Πασσᾶς ἀφῆκε νὰ καταπέσουν ἐκ τῶν χειρῶν του τὰ κομβολόγια καὶ ἐξηπλώθη ἐπάνω στὸ μεντέρι του, μὴ δυνάμενος ν' ἀναπνεύσῃ ἐκ τῶν γελῶτων.

πράγμα ὅμως ἐκαλύφθη καὶ τοῦ λούστρου ἀπολυθέντος, ὡς ἀνηλίκου! καὶ ἐν τῷ ταχυδρομείῳ οὐδεμιᾶς ἀνακρίσεως λαβούσης χώραν. Ὡστε, κύριε Μανσόλα, ἡ ἐξουσία σας μέχρι τοῦδε δὲν ὑπερέβη τὰ ὅρια τῆς κομπῆς Ὁδοῦ Σταδίου. Εἶνε πολὺ λυπηρόν.

Ἡ σοφὴ οἰκονομικὴ ἐπιτροπὴ τῆς Βουλῆς ἀνέλαβε νὰ ὑπερασπισθῇ τὰς αἰγας, τοὺς φοβεροὺς αὐτοὺς ἐχθροὺς τῶν κάμπων μας, τῶν δασῶν μας, τῶν φυτειῶν μας. Αἱ αἰγες εἶναι ἡ καταστροφὴ τῆς Ἑλλάδος. Ὅχι πρόσθετον φόρον, ἀλλὰ τουφεκισμόν αὐτῶν καὶ καταδιώξιν τῶν βλαχοποιμένων ἔπρεπε νὰ διατάξῃ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν! Ὅστις δὲν περιῆλθε τὸ ἐσωτερικόν, ἀγνοεῖ τί κακὸν κατεργάζονται τὰ κατσίκια. Ἐὰν τὸ κλῆμα τῆς Ἑλλάδος χειροτερεῖ, αἰτία τούτου εἶναι τὰ κατσίκια! Ἐὰν τὰ δάση μας κατεστράφησαν, ἐμπρησταὶ εἶναι οἱ βλαχοποιμένες! Εἶναι ἡ ἐγωῖστικωτέρα φυλὴ, ὅργανα καθαρὰ τῆς καταστροφῆς! Ὁ φόρος ἐπὶ τῶν αἰγῶν πρέπει νὰ αὐξηθῇ ὑπερόγκως διὰ νὰ λείψουν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς ἐλληνικῆς γῆς!

Ὁ ἀναγνούς τὰ περὶ Σφαγείων ὕφ' ἡμῶν γραφέντα εἰς τὸ φύλλον τῆς Παρασκευῆς καὶ τὰ περὶ αὐτῆς ὑποθέσεως αὐθημερόν, ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν ὑπὸ τοῦ Αἰῶνος, θὰ ἐνόμισεν ὅτι ἐγνωρίζομεν καὶ ἡμεῖς κἄτι. Ἀλλὰ μετὰ τοῦ κ. Ἀλκιβιάδου Καμπᾶ σπανίως σπουδαιολογούμεν· ἐνίοτε μόνον εὐθυμολογοῦμεν. Χαίρομεν ἐπομένως πολὺ ὅτι καὶ εἰς τὴν πρακτικωτάτην αὐτὴν ὑπόθεσιν εἵπομεν τὸ δίκαιον, καὶ ἐζητήσαμεν νὰ ἐξυπνήσωμεν τὸν κεκοιμημένον δούλον—Δήμαρχον δηλαδὴ—ἀπὸ τὰ ναρκατικὰ μὲ τὰ ὅποια δι' ἀθῶον σκοπὸν τὸν ἐπότισαν οἱ χρυσοὶ μάγοι Κεχαγιάς καὶ Καραπάνος. Εὐρέθημεν λοιπὸν εἰς

τὸν ὑπολογισμόν μας λίαν ἀκριβεῖς—ἡμεῖς πρῶτοι—κρίναντες τὸ ἔργον κερδοσκοπικώτατον, διότι ἰδοὺ ἐταιρίαι προσφερόμεναι νὰ διαθέτωσι μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ τόπου καὶ τῶν δαπανῶν τὰ περισσεύοντα πρὸς καλλωπισμὸν τῆς πόλεως· ἰδοὺ ὁ τραπεζίτης κ. Καμπᾶς—διότι εἶναι πλέον τραπεζίτης—προσφέρων δάνειον εἰς τὸν Δῆμον ὅπως αὐτὸς ἀναλάβῃ τὴν ἐπιχείρησιν· ἰδοὺ ἄλλη ἐταιρία μὴ θέλουσα προνόμιον· καὶ ἰδοὺ ὅλα αὐτὰ ἀποδεικνύοντα ὅτι πρέπει νὰ σπρώξωμεν τὸν ὑπολειπόμενον χρόνον μέχρι τῶν νέων δημοτικῶν ἐκλογῶν ὅπως παρέλθῃ ταχύτερον—διότι ἄλλως ἔχομεν τὴν βεβαιότητα ὅτι πολὺ ὀγλίγον· διότι ἄλλως φάνε τὸν Δῆμον οἱ Κεχαγιάδες καὶ Καραπάνοι, κοιμωμένου τὸν γλυκύτατον τοῦ ἀγαθοῦ Δημάρχου μας.

Ἡ δρᾶσις τῶν νυκτοκλεπτῶν ἔφερε τὴν ἀστυνομικὴν ἀντίδρασιν. Τὰ ὅργανα τῆς ἀστυνομίας ἐδιπλασίασαν τὴν ἐπαγρύπνησίν των. Ὁ διευθυντὴς ἔλαβε μέτρα περὶ καθαριότητος. Ἀναπτύσσει δὲ πυρετώδη ἐνέργειαν. Πολύλακίς εἶνε ἐν τῷ ὄφθῃναι τὸ πρῶτ' ἐπὶ τὴν 4ην ὥραν μετὰ ὀφθαλμοὺς ἐξημμένους ἐξ ἀγρυπνίας καὶ ἐπὶ τῇ ἐρωτήσῃ: Κἄτι τέτοια ὥρα; ἀπαντᾷ: Γύριζα ὅλην τὴν νύκτα! Κλοπαὶ τινες τολμηραὶ ἐν τῷ Β' τμήματι εἶναι ἐν τῷ ἀνακαλύπτεσθαι. Εἰς τὸ Ε' εὐτυχῶς δὲν συμβαίνουν κλοπαί. Οὐχ' ἦττον εἰς τὴν γειτονίᾳ μας συνέβη μία. Ἄν ἐπωλούσαμε χασέδες, θὰ ἐφοδούμεθα καὶ ἡμεῖς νυκτερινὰς ἐπισκέψεις. Εὐτυχῶς οἱ λωποδύται, ὡς οἱ συντάκται τῆς Κλειῦς, δὲν ἐκτιμῶσι τὸ Μὴ Χάρεσαι. Ἐγκαρδιόνομεν τὰ ἀστυνομικὰ ὅργανα νὰ διπλασιάσουν τὰς ἐνεργείας των ἐναντίον τῶν πολεμίων των. Ἐνδιαφερόμεθα ἡ ἀστυνομία ἐπὶ Τρικυπῇ νὰ εἶναι ἀσυγκρίτως ἀνωτέρα τῆς ἀστυνομίας ἐπὶ Κουμουνδούρου.

Εἶχε πλέον πεισθῇ ὅτι ἡμῖν τρελλός.

Ἐν τούτοις συγκρατήσας ἑαυτὸν μὲ εἶπε σοβαρῶς σκώπτων με.

— Καὶ γιατί νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ; θὰ 'πῇ πῶς σὺ τὴν ξελάγιασες.

— Πῶς; Ἐγὼ ἐπήγαινα τὸν δρόμο μου καὶ αὐτὴ μοῦ φώναζε ἀπὸ τὸ παράθυρον χθές.

— Ἔτσι; Καὶ τί σοῦ εἶπε;

— Μοῦ εἶπε ψίτ. Ἐννοεῖτε τί σημαίνει αὐτὸ τὸ ψίτ, ἐκσφενδονιζόμενον ἐκ γυναικείων χειλέων; Ἡκούσατε, ἐφέντη μ', σεῖς ποτὲ ψίτ παρὰ παρθενικῶν χειλέων ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ; Ψίτ, θὰ εἶπῃ, σ' ἀγαπῶ, ἀποθνήσκω διὰ σέ, ἔλα πάρε με, κλέψε με, κάμε με ὅ,τι θέλεις. Εἶμαι δική σου. Τὸ γυναικεῖον ψίτ, εἶνε γρίφος, εἶνε ἱερογλυφικὴ γλῶσσα, χρησμὸς Πυθίας, μαντεῖον Δωδώνης. Τὸ ψίτ, Πασσᾶ μου, εἶνε ψίτ, δὲν εἶνε ψίτ γατίσο, δὲν θὰ εἶπῃ φεῦγα, ἀλλ' ἀντιθέτως, ἔλα. Τὸ ψίτ εἶνε ποιήσις ποιήσεως, φράσις λεξικὸν ἐρωτικὸν ἐγκλείουσα. Εἶνε ὡς νὰ μοῦ ἔλεγε:

Ψίτ, γκέλ μπουρντᾶ, ῥωμῆ,
Ψίτ, ἔλα μ' ἐμέ, χριστιανέ,
Ψίτ, δὲν ἀκοῦς; Ψίτ, ποῦ πᾶς;
Ἄς ἦσαι καὶ παππᾶς.

Ψίτ, σοῦ ρίχνω, γιὰ σημείο,
Ψίτ, σοῦ λέγω, γιὰ ἀντίο,
Ψίτ, φόρα τὸ γιασουμάκι,
Ψίτ, μὲ πότισες φαρυμάκι,
Ψίτ, χρυσὸ παληκαράκι
Ψίτ.

Ὁ Πασσᾶς πλέον μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ τοῦ γέλωτος, διέταξε νὰ μὲ πάρουν, μὲ τοποθετήσουν εἰς τι δομάτιον καὶ μὲ παρέξουν πᾶσαν περιποίησιν, χαρακτηρίσας με ἤδη ὡς ἐντελῶς φρενήρη.

Ἡσυχάσας, ἐσκέφθη, ὅτι τὸ μέρος μου τὸ ἔπαιξα καλῶς, προσποιηθεὶς τὸν τρελλόν, ἀφοῦ ἐκ τῆς μέθης μου τὴν προτεραιάν κατήντησα σχεδὸν τοιοῦτος, εὖρον δὲ ὅτι δὲν ἦτο ἄσχημος ἡ ἰδέα νὰ ἐξακολουθήσω προσποιούμενος τὸν σκαρτᾶδο καὶ ἀντήλλασσα τὴν τοῦ γραμματέως θέσιν, ἀντὶ τοῦ γελωτοποιοῦ τοῦ Πασσᾶ.

Τὴν ἐσπέραν τῆς παραφροσύνης ὁ Πασσᾶς, θέλων, φαίνεται, νὰ τιμῇ αὐτὴν, ἔδωκεν εἰς βέηδές τινας καὶ ἀνωτέρους ἀξιώματικους μικρὰν ἐρεσπερίδα ἐν τῷ οἴκῳ του, ὅπου προσεκλήθη καὶ ἐγὼ νὰ τοὺς διασκεδάσω.

[Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.]

Παλιάνθρωπος.